ఏక్ థా లడకా

కమాల్ పుట్టినప్పుడే వాళ్ళమ్మకు దుఃఖం కలిగించాడు. వచ్చిన చుట్టాలంతా నా బిడ్డ చాలా అందంగా ఉన్నాడన్నారు. కాని ఫాతిమా ఉలుకూ, పలుకూ లేకుండా కూర్చుంది.

"ఏముంది ఆపాజాన్? బంగారం లాంటి బేటా కొంచెమయినా నీ చెహరాలో (మొహంలో) ఖుషీ కనిపించదే?" అని అడిగింది, ఫాతిమా చెల్లెలు ఫరీదా. ఆమె పొరుగూరునుండి ప్రత్యేకంగా వచ్చింది.

"ఏం చెప్పాలి ఫరీదా ఇప్పటికే చార్ బేటా ఉన్నారు. ఫాంచ్‌వా బేటీ అనుకున్నాను. కాని కిస్మత్ బాగాలేదు" అంటూ నిట్టూర్చింది.

"భాయీజాన్‌కు ఖుష్‌లేదా?" (బావగారికి సంతోషంగా లేదా) అని అడిగింది ఫరీదా.

"ఉస్ కీ ఫికర్ మత్ కరో జో హువా సో హువా" (వాడి గురించి పట్టించుకోకు జరిగిందేదో జరిగింది) అంటూ గొణిగింది, షేక్ అమీర్ తల్లి తన మనవణ్ణి ముద్దులాడుతూ.

షేక్ అమీర్‌తోపాటు ఇంటిల్లిపాదీ ఆశించారు ఆడపిల్ల పుడ్తుందని. ఒకానొక సందర్భంలో షేక్ అమీర్ ఫాతిమాను బెదిరించాడు.

"ఈసారి ఆడబిడ్డ కలక్కపోతే నీతో మాట్లాడనని."

నిజంగానే కమాల్ పుట్టినప్పుడు పది రోజులపాటు అటువైపు ముఖమయినా చూపించలేదు షేక్‌సాబ్. ఛట్టీ (నామకరణం) పండుగ రోజు కూడా ఏదో అయిందనిపించాడు. కాని పిల్లవాని ముఖం సరిగా చూడనయినా లేదు. ఫాతిమా కన్నీళ్ళతో బతిమిలాడి ఎన్నో విధాల క్షమాపణ కోరుకుంది. అవకాశముంటే ఇంకోసారికి తప్పక కూతురు నిస్తానని కూడా మాటిచ్చింది. అప్పటికి గాని షేక్ పెదవులపై చిరునవ్వు కనిపించలేదు.

ఈ రోజు ఛిల్లా పండుగ కూడా మామూలుగానే జరిగింది. షేక్‌సాబ్‌కు ఏ మాత్రం ఉత్సాహమున్నట్టేలేదు. అందరూ మిఠాయిలు తిని షర్బత్ తాగి పిల్లవాడికి బహుమతులిచ్చి వెళ్ళిపోయారు.

* * *

కమాల్‌కు రెండేండ్లు నిండినాయి. కాని ఫాతిమాకు ఇంకో బిడ్డ పుట్టే సూచన కనిపించలేదు. మనసులోని లోటు తీర్చుకోటానికా అన్నట్లు ఒకటీ, అరా చెమ్కీ ఫ్రాకులు కొని కమాల్‌కు తొడుగుతూ ఉండేది. ఆ రోజుల్లా తల్లి, తండ్రీ తెగ సంబరపడేవారు.

"ఖూబ్ సూరత్ లడకా హై (అందమైన కుర్రాడు) అంతా నీశకలే (పోలికే) అల్లా కాస్త చల్లగా చూసుంటే వీడూ లడికీ అయ్యేవాడు... థోడా మేఁ తప్పిపోయింది" అని నిట్టూర్చాడు షేక్ అమీర్.

ఫాతిమా తప్పుచేసినట్లు తలవంచుకొంది.

"ఛోడ్‌దో పగ్‌లీ ఇన్‌కో లడ్‌కీ సమ్‌ఝో" (పోనీలే వీనినే అమ్మాయి అనుకో) అని ఊరడించాడు చివరకు.

కొన్నాళ్ళకు ఈ ముచ్చట్లూ ఆగి పోయాయి. కమాల్ స్కూల్‌కు పోతున్నాడు. వాడి నొక్కుల జుత్తు, పెద్ద కళ్లు, ఎర్రటి చిన్న పెదవులు, గులాబీరంగు బుగ్గలు చూస్తుంటే మద్రసాలో (స్కూల్లో) ఉస్తాదు గార్కి (టీచరుకు) కూడా వాణ్ణి ముద్దు పెట్టుకోవాలనిపించేది.

కమాల్ చూడటానికి సన్నగా, పీలగా ఉన్నా చాలా చురుగ్గా ఉండేవాడు. స్కూల్లో ఆటలన్నీ వాడివే. ఎప్పుడూ గెంతుతూ, దూకుతూ ఉంటాడు. ఇంట్లో కూడా వాని అల్లరి అన్నలను మించి పోయేది. చిన్న వాడు కదా అని ఏమీ అనేవారు కాదు. ఒక్కోసారి బాగానే తగల్నిచ్చేవారు. అమ్మదగ్గర ఫిర్యాదు చేస్తే ఆమె తన దుపట్టాతో వాడి కన్నీళ్ళు తుడిచేది. కాని కమాల్ అల్లరికి అంతూ పొంతూ ఉండేది కాదు.

ఫాతిమా ఇంటికి నాలుగిండ్ల అవతల ఉన్న కన్నాంబగారు ఒక రోజు వంటింట్లో పని ముగించుకొని ఇవతల గదిలోకి వచ్చే సరికి అలమార్లో దేవుడి పటంముందు పెట్టిన జామపండు తీసుకొంటూ ఒక చిన్న కుర్రాడు కనిపించాడు. అలమారు అందుకోవటానికి ఒక మోడా కూడా వేసుకొన్నాడు.

కన్నాంబ అలాగే తెల్లబోయి నిల్చుంది. ఈమెను చూసి కుర్రాడు పరుగందుకోబోగా ఈవిడ చెయ్యిపట్టి ఆపింది.

"ఎవరబ్బాయివి నీవు?"

వాడేం మాట్లాడకుండా గబగబా జామపండు నోట్లో కుక్కుకొంటున్నాడు.

"నిన్నే అడుగుతున్నది. బంగారు బాబువి కదూ. చెప్పు నాన్నా ఎవరబ్బాయివి?" ఆమె కళ్లలో సన్నటి నీటి పొర. ఇది రేపల్లెలా, వాడు చిన్ని గోపాల కృష్ణునిలా,

తాను యశోదలా ఒక్క క్షణం మైమరచి పోయింది కన్నాంబ. ఆ కుర్రాణ్ణి మరింతగా దగ్గరకు లాక్కొంటూ,

"చెప్పు కన్నా" అంది.

"నా పేరు కమాల్" అన్నాడు వాడు.

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

"కమల్! ఎంత మంచి పేరు!"

"కమల్ నహీఁ కమాల్,"

"అంటే, ఈ పేరెప్పుడూ వినలేదే?"

"ఎవరబ్బాయివి?"

"ఫాతిమా కొడుకును" జామపండులోని ఆఖరి ముక్క నోట్లో వేసుకొన్నాడు.

"ఓరినీ" కన్నాంబ మనస్సు కళుక్కుమంది.

కమాల్ ఎంగిలి చేయి చొక్కాకు తుడుచుకొన్నాడు. వాడి పెద్దటి నల్ల కళ్ళలో ఏ మాత్రం భయంలేదు. ఎవరయితేనేం? చిన్న బిడ్డ దేవునితో సమానం అనుకొంది కన్నాంబ.

"మా యింట్లోకి ఎవరినడిగి వచ్చావు?" అంది కొంచెం బెదిరింపుగా

"దర్వాజా తీసుంటే వచ్చాను."

"అలా ఎవరింట్లోకైనా వెళ్ళి పోవటమే, పైగా జామపండు దొంగిలించావు."

"క్యా."

"జామపండు తినేశావు."

"అమ్రూద్, హాఁ పూరా తినేశా."

ఇక వీడితో లాభం లేదనుకొంది కన్నాంబ.

"ఇంకెప్పుడూ అలా చెయ్యవు కదూ."

"కభీ నహీఁ. భూఖ్ లగీతో (ఆకలి వేస్తే) చేస్తాను."

ఆ మాటలకు నవ్వొచ్చింది కన్నాంబకు. గట్టిగా ముద్దు పెట్టి వానికి డబ్బాలోని బిస్కెట్లు పెట్టింది. ఒకే పరుగు పెట్టాడు.

ఒకసారి రెండు వీధుల కవతల కాథరిన్‌గారి ఇంటివెనుక గులాబీలు కోసుకొంటూ పట్టుబడ్డాడు కమాల్.

"ఏయ్ ఎవరా పూలుకోసేది?" అని కేక పెట్టింది కాథరిన్.

వీడు ఉలుకూ, పలుకూ లేకుండా కోస్తూనే ఉన్నాడు. కాథరిన్ తలుపు తీసుకొని వచ్చేసరికి నోట్లో వేలుపెట్టుకొని చీకుతున్నాడు.

"ఏం చేస్తున్నావ్" అంది కాథరిన్ కోపంగా.

"ముల్లూ గుచ్చింది. ఖూన్..." మరలా వేలు నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

"నిన్నసలు రోజాలు ఎవరు కోయమన్నారు?"

"ఎవరూ లేదు. అమ్మీజాన్ గులాబ్ పసంద్ చేస్తుంది."

"అలా అడక్కుండా కోయవచ్చా? నాటీ బాయ్."

"ఇన్నీ పూలున్నాయి. అమ్మీజాన్‌కీ ఒకటీ ఏం," ఎడమ చేతిలోని పువ్వు బుగ్గమీద పెట్టుకొని ఒప్పిస్తున్నట్లుగా అన్నాడు.

ఆ పళాన కమాల్‌ను ఎత్తుకొని ముద్దులతో నింపేసింది. కాథరిన్ "మా ఇంటికి వస్తూ ఉండు. మా ఇంట్లో ఒక పాప ఉంది. పేరు ఎలిజా. స్నేహం చేసుకొంటావు కదూ!"

"క్యా?"

"ఎలిజాతో దోస్తీ."

సరేనని తలాడించి ఆమెతోపాటు ఇంట్లోకి నడిచాడు కమాల్.

చాలాసార్లు ఇరుగు పొరుగులు కమాల్ పై ఫిర్యాదులు కూడా చేసేవారు. మా ఇంట్లో గడియారం విరగ్గొట్టాడంటే, మా ఇంట్లో పుస్తకం చింపేశాడని, మా కుర్రాడిని కొట్టాడని ఒకరంటే, మా పిల్ల రిబ్బను దాచేశాడని మరొకరు... ఇలాగే ఈ మాటలు వినలేక వీడు ఆడపిల్లయినా కాకపోయాడు. ఇంట్లో కాస్త అణగి, మణిగి ఉండేవాడని నిట్టూర్చేది ఫాతిమా. అప్పుడప్పుడూ వానికి దేహశుద్ధి కూడా చేసేది.

ఇప్పుడు కమాల్ తొమ్మిదవ తరగతి పాసయి పదో తరగతికి వచ్చాడు. వయస్సుతోపాటు వాని అల్లరి పెరిగిందే కాని తగ్గలేదు. ఒక్క క్షణం ఇంట్లో కాలు నిలవదు. ఎప్పుడూ ఉరుకులూ, పరుగులే. కుర్రాడికి పధ్నాలుగో ఏడు వచ్చింది. బుగ్గలు నునుపెక్కాయి. ముఖం మరింత మృదువుగా తయారయింది. మాటలో మాధుర్యం హెచ్చింది. నెలకు రెండు సార్లయినా క్రాపు చేయించాల్సి వస్తుంది. ఒకటి రెండుసార్లు వాడు అల్లరిగా వాళ్ళమ్మ దుపట్టా భుజాలమీద వేసుకోవటం, మేలిముసుగు వేసుకొని అద్దంలో చూచుకోటం షేక్ అమీర్ కళ్ళలో పడింది. ఇంత వయసొచ్చింది ఇంకా పిల్ల చేష్టలేమిటని కోప్పడ్డాడు. కమాల్ ఏం

మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు. ఒకసారి తనకు గుండెల్లో నొప్పిగా ఉందని వాళ్ళమ్మతో చెప్పాడు. ఆమె కంగారు పడింది.

"ఛాతీ అంతా నొప్పే" అన్నాడు.

"ఏదైనా మలామ్ రాస్తానుండు" అంటూ ఫాతిమా లోపలికి వెళ్ళింది.

కమాల్ చొక్కాతీసి బనీనుమీద పడుకొన్నాడు. ఫాతిమా సీసాతో వచ్చి అలాగే నిల్చుండిపోయింది. ఆ రాత్రి భర్తతో ఏదో గుసగుస లాడింది. షేక్ సాబ్ వారం రోజులపాటు కమాల్‌ను పరీక్షగా గమనిస్తూ వచ్చాడు, ఆ తర్వాత

"కమాల్ బేటా, దర్ద్ (నొప్పి) ఎట్లా వుంది?" అని అడిగాడు.

"ఏమీ దర్దు?"

"ఛాతీ కా" (గుండెల్లో)

కమాల్ ఎర్రటి బుగ్గలు మరింత ఎర్రబడ్డాయి.

"దవాఖానాకు పోదాం వస్తావా?"

తండ్రితోపాటు బయలుదేరాడు కమాల్.

డాక్టర్ సయ్యాద్ అరగంటకు పైగా కమాల్‌పై పరీక్షలు జరిపాడు. తర్వాత షేక్ సాబ్ ఏకాంతంగా మాట్లాడుతూ "భాయీ సాబ్, ఈ కేసు అజీబ్‌గా (విచిత్రంగా) ఉంది. కమాల్‌కు కొన్నాళ్ళు నేను దవా ఇస్తాను. ఒక నెల పోయిన తర్వాత చెబుతాను."

డాక్టరుగారు హార్మోను ట్రీట్‌మెంటు ప్రారంభించారు. కమాల్‌లో ఆడపిల్ల లక్షణాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఫాతిమాకు ఒకే కంగారుగా వుంది. కమాల్‌ను స్కూలు మానిపించేశారు. నెల రోజులు కాగానే షేక్ సాబ్‌తో డాక్టర్ స్పష్టంగా చెప్పాడు. "కమాల్ ఇప్పుడు పూరా లడ్‌కీ. ఇలాంటి కేసులు కొన్ని ఉన్నాయి. మీరు కమాల్‌ను ఢిల్లీకి తీసుకుపోవాలి. నేను నా దోస్తు హరిశ్చంద్రకు ఖత్ వ్రాస్తాను. ఆయన ఆపరేషన్ చేస్తారు. దాంతో మీకు బేటా బదులు బేటీ దొరుకుతుంది. అసలీ బేటీ" అంటూ పరాచికంగా నవ్వారు.

షేక్ అమీర్ కమాల్‌తో ఢిల్లీ ప్రయాణం పెట్టారు. ఆయన బాగా చదువుకొన్నారు కాబట్టి తన కొడుకుకు వచ్చిన సమస్య అర్థమయింది. ఫాతిమాకే అర్థం కాలేదు. వానిలో స్త్రీ హార్మోన్లు ఎక్కువగా ఉన్నాయని, అందుకే మగపిల్లవాడిగా కంటే,

ఆడపిల్లగా వాడు సుఖపడతాడని, ఇందుకు తగిన ఆపరేషన్ ఢిల్లీలో చేయించాలని ఆయన విడమరచి చెప్పేసరికి ఫాతిమా నెత్తి కొట్టుకొని ఏడ్వసాగింది.

"క్యోఁ రోతీహో బేగం. (ఎందుకు ఏడుస్తావు?) అల్లాకు నీ దువా (ప్రార్థన) వినిపించింది" అని ఊరడించాడు షేక్ అమీర్.

ఢిల్లీలో రెండు నెలలు మకాం పెట్టవలసి వచ్చింది. అన్ని పరీక్షలూ అయ్యాయి. ఆపరేషన్ ముగిసింది. కమాల్ ఇప్పుడు బెనజీర్‌గా మారింది. బజార్లో రెండు జతల షెల్వార్, కమీజులు దుపట్టాలు కొన్నాడు షేక్ అమీర్. మొదట ఆ డ్రెస్సు వేసుకోవటానికి కొద్దిగా సిగ్గుపడింది బెనజీర్. కాని ఆ దుస్తుల్లో తనను తాను చూసుకొని తెగ మురిసిపోయింది. ఇక తిరుగు ప్రయాణంలో జనానా పెట్టెలో కూర్చుని తానుపడిన ఇబ్బంది చెప్పనక్కరలేదు.

ఫాతిమా తన కూతుర్ని కళ్ళారా చూసుకుంది. మనసార ముద్దు పెట్టుకుంది. కన్నీళ్ళు తుడుచుకంటూ "నా బేటీ వెళ్లిన ఇంట్లో షమ్మా జలాయించే జరూరత్ (దీపం వెలిగించే అవసరం) లేదు" అంది.

"ఇస్ కా నామ్ నూర్జహాన్ రఖో యహ్ నూర్ హై నూర్ (దీని పేరు నూర్జహాను). ఇది కాంతిపుంజం" అంది మూలనున్న ముసలమ్మ కళ్లు చిట్లించి మనవరాలిని చూస్తూ.

ఆ సాయంత్రం బెనజీర్ ఏ మాత్రం సంకోచం లేకుండా మామూలుగా బయటకు వెళ్ళబోతే "ఎక్కడికి?" అని అడిగింది ఫాతిమా.

"దోస్తు మోహన్ ఇంటికి."

ఫాతిమాకు నోట్లోంచి మాట పెగల్లేదు. "బేటీ ఇప్పుడు నువ్వు లడ్ కా కాదు. లడికీవి. అకేలీ కభీ బాహర్ నహీఁ జానా (ఎప్పుడు ఒంటరిగా బయటకు వెళ్ళకూడదు). నాతో ఎక్కడికయినా తీస్కుపోతాను. తబ్ భీ మనకూ బురఖా ఉండాలి. ఘర్మ్కో మెహమాన్ (ఇంటికి చుట్టాలు) వస్తే నాతో పాటు నీవు పర్దాలో ఉండాల. వెనుకటి షరారత్ అబ్ బంద్ కర్‌నా (అల్లరి మానెయ్యాలి) బేటీ" అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది ఫాతిమా.

బెనజీర్ శిలా ప్రతిమలా నిల్చుండి పోయింది. ప్రపంచం గిరగిరా తిరుగు తున్నట్లుంది. తనలో వచ్చిన ఆ విచిత్రమయిన మార్పును కూడా సహజంగా తీసుకొంది. కాని ఆ మార్పు మూలంగా వచ్చిన ప్రతిబంధకాలను కొత్తగా పడిన ఈ ఇనుప సంకెళ్ళను ఎలా సహజంగా తీసుకోవాలో ఇదివరకు పిల్లవాడిగా ఉన్న ఈ పిల్లకు అర్థం కాలేదు. పచ్చని చెట్లు, నీలాకాశం, చల్లని గాలులు, తాను ఆడిన

ఆటలు, తిరిగిన ప్రదేశాలు, చేసిన స్నేహాలు ఇవన్నీ తనకిక అందని పండ్లే. ఆ స్వేచ్ఛనెప్పుడూ తనోక వరంగా భావించలేదు. తన జన్మహక్కను కొన్నాడు. అలా కూడా అనుకోలేదు. అదే జీవితమనుకున్నాడు. కాని దాని విశిష్టత ఇప్పుడు తెలుస్తోంది - చీకటి ఉంటేగాని వెలుగు గొప్పతనం తెలియనట్లు, దుఃఖం ఉంటేగాని సంతోషం విలువ అర్థంకానట్లు, ఆకలయితేగాని మృష్టాన్న భోజనపు రుచులు అనుభవానికి రానట్లు. ఒక్కనాడైనా తనకు ఆజన్మాంతం ఖైదు అవుతుందని కలగన్నాడా? "హాయ్ అల్లా" బెనజీర్ విశాల నేత్రాల నుండి కన్నీళ్ళు అవిరామంగా వర్షించాయి.

"దుపట్టా సరిగా వేస్కోబేటీ" అనే ఫాతిమా హెచ్చరింపుకు ఉలికిపడింది బెనజీర్. ఇప్పుడు పధ్నాలుగేండ్లుగా అలవాటుపడిన భాష కూడా మార్చుకోవాలి కాబోలు స్త్రీ లింగానికి. ఇటువంటి అనుభవం ఇంకెవరికైనా ఉంటుందా? తన సన్నటి పెదవులు నవ్వుకొన్నాయి బాధగా. అందుకే కాబోలు మొదట్లో తనకు కమాల్ (అద్భుతం) అనీ, ఇప్పుడు బెనజీర్ (సాటిలేనిది) అనీ పేర్లు కుదిరాయి.

రాత్రి తొమ్మిదయి ఉంటుంది. కిటికీకి ఉన్న మందపాటి పరదాను కొద్దిగా తొలగించి చూసింది బెనజీర్. తన భవిష్యత్తులా బయట గాఢాంధకారం వ్యాపించింది. ఇంతలో పక్క గదిలో నుండి తండ్రి మాటలు వినిపించాయి.

"బెనజీర్‌కు షాదీ (పెళ్ళి) ఎట్లా చెయ్యాలి? ఇది ఏమి ముసీబతు (కష్టం) వచ్చింది? లడ్‌కా లడ్‌కీగా మారిందంటే ఎవరు నమ్ముతారు? కౌన్ శాదీ కరేగా ఇస్‌సే? (దీని నెవరు పెళ్లాడుతారు?) ముఝే కుచ్ బీ సమఝ్మే, నహిఁ ఆరహాహై, కుచ్‌బీ... (నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు. ఏమీ...)"

పాపం బెనజీర్‌కు ఏమీ అర్థం కావటం లేదు. గతం స్పష్టంగా, వర్తమానం అయోమయంగా, భవిష్యత్తు భయానకంగా ఉందనిపిస్తోంది.